

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15

гр. София, 17.01.2022 г.

С. ОКРЪЖЕН СЪД, II ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Анелия М. Игнатова
Светослав Н. Николов

като разгледа докладваното от Светослав Н. Николов Въззивно частно наказателно дело № 20221800600001 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл. 345, ал.1, вр. чл. 306, ал. 3, пр. 2 НПК по повод депозирана частна жалба от частния тъжител ИВ. Б. Б., чрез неговия процесуален представител адв. Х.Р.- САК, срещу протоколно определение от 23.11.2021 г., постановено по н. ч. х. д. № 485/2021 г. по описа на Районен съд –С..

С атакувания съдебен акт, на основание чл. 24, ал. 5, т. 4 НПК е прекратено производството по делото, като на основание чл. 190, ал. 1 НПК частния тъжител ИВ. Б. Б. е осъден да заплати сума в размер на 600 лева на подсъдимата Р. И. С. за заплатено адвокатско възнаграждение по делото.

Недоволен от определението в частта за разноските е останал подс. Б., който отправя искане за неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно. При условията на евентуалност е отправено искане за намаляване на адвокатското възнаграждение поради неговата прекомерност.

В частната жалба се излагат доводи, за това, че защитникът на подс. С. не е бил извършил нито едно процесуално действие по делото, както и това, че претендираните разноси не са били действително направени, тъй като не е имало приложен нарочен банков документ или разписка, които да удостоверят факта на извършеното плащане.

Твърди се също така, че поради извършено съществено процесуално нарушение от страна на съдебния състав при Районен съд- С., изразяващо се в това, че е била връчена на подсъдимата молба за допускане на обезпечение в нарушение на разпоредбата на чл. 395, ал. 1, пред. 2 ГПК, като последица на това насрещната страна е била ангажирала адвокат и са направени предпологаемите разноси.

По реда на чл. 342, ал.2 НПК срещу частната жалба е постъпило писмено становище от подс. С., чрез адв. Е. М.- САК. В него са изложени твърдения за това, че подадената частна жалба е неоснователна. Аргументите се черпят от разпоредбата на чл.190, ал.1 НПК, както и това, че е било правомерно упражнено правото на защита от страна на подс. С..

Също така се твърди, че защитникът на подс. С. е бил упълномощен надлежно, за което са били изготвени договор за правна помощ и пълномощно, които се намират между кориците на делото. В договора за правна помощ е отразено не само сумата, която е била уговорена, но и начинът и на плащане, а именно в брой при сключване на договора.

С. окръжен съд, след като се запозна с доводите изложени в частната жалба и становището по нея, както и с материалите по делото, и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намира следното:

Видно от материалите по делото е, че НЧХД № 485/2021 г. по описа на Районен съд – С. е било образувано по тѣжба с вх. № 871/10.09.2021 г., подадена от ИВ. Б. Б. срещу подсѣдимата Р. И. С.. за извършено от нея на 09.08.2021 г. престѣпление по чл. 146, ал. 1 от НК.

В тѣжбата е инкорпорирано искане по реда на чл. 395, вр. чл.391 ГПК за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на подс. С., като във връзка с което е постановено определение №46 от 13.10.2021г. от съдебния състав. С посочения съдебен акт искането за обезпечение е оставено без уважение.

Недоволен от поставеният съдебен акт е останал частният тѣжител, в резултат на което е подал частна жалба. Образувано е било ВЧНД59/2021г. по описа на С. окръжен съд, състав при който с определение №158 от 03.11.2021г. е потвърдил постановения съдебен акт на Районен съд- С..

Впоследствие, по повод депозирана молба от ИВ. Б. Б. за прекратяване на наказателното производство от 16.11.2021г., в открито съдебно заседание на 23.11.2021 г., съдебния състав на основание чл. 24, ал. 5, т.4 НПК е прекратил производството по делото, като на основание чл. 190, ал.1 НПК е осѣдил частния тѣжител да заплати сума в размер на 600 лева на подс. С., за направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Като подадена в законоустановения срок и при стриктното съблюдаване на изискванията за форма и съдържание, частната жалба се явява допустима, а разгледана по същество – неоснователна по следните съображения:

Първоинстанционният съд в поднадзорния съдебен акт е приел, че в съдебното производство по НЧХД № 485/2021 г. по описа на Районен съд – С. с а ангажирани доказателства за направени разноски по делото, тѣй като приложеният договор за правна помощ и съдействие от 18.10.2021 г., с визиран адвокатски хонорар в размер на 600. 00 /шест стотин/ лева, е бил с предмет процесуално представителство.

Правилно са оценени данните по делото за действително заплатените

разходи от подсъдимата С. за адвокатско възнаграждение. Горното се извежда от отбелязванията в договора за правна помощ и съдействие в графата "Платена сума", като в този смисъл същият служи като разписка за направеното плащане.

Настоящият съдебен състав споделя становището на Районен съд – С., тъй като съгласно разпоредбата на чл. 190, ал. 1, пр. 2 от НПК, когато наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела, образувани по тѣжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тѣжител. Ето защо атакуваният съдебен акт е постановен в съответствие с процесуалните правила за възлагане на разноските.

По отношение на наведените твърдения за това, че е било допуснато съществено процесуално нарушение от страна на съдебният състав при Районен съд- С., изразяващо се в това, че е била нарушена процедурата посочена в нормата на чл. 395 ГПК, следва да се отбележи това, че същото е неотнормимо към това, какъв е бил изхода на делото и в коя тежест следва да се разпределят разноските по делото. Нещо повече, макар и извън срок, състав на съда се е произнесъл с изричен акт по отправеното искане, който акт след надлежно обжалване е бил потвърден от Окръжен съд- София. Искането на частния тѣжител е било оставено без уважение.

По отношение на направеното възражение за прекомерност, то следва да се отбележи, че същото е неоснователно поради факта, че съгласно правилото на чл. 190 НПК, което има императивен характер, законодателят не е предвидил възможност за намаляване на адвокатското възнаграждение поради неговата прекомерност. До този извод настоящия въззивен състав стига, след като съобрази с изцяло формалистичния характер на наказателния процес, поради което страна или участник в процеса не може да претендира или упражнява процесуални права, които не са регламентирани в разпоредбите на закона.

Ето защо, в конкретния случай на ИВ. Б. Б. в качеството му на частен тѣжител по НЧХД № 485/2021 г. по описа на Районен съд – С., следва да бъдат възложени сторените по делото от подсъдимата разноски в размер на 600.00 лева за адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че актът на първостепенния съд е законосъобразен и правилен, като следва да бъде потвърден.

Воден от горното, на основание чл. 345, ал. 1, във връзка с чл. 341, ал. 2 във връзка с чл. 306, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 4, пр. 2 НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 23.11.2021 г., постановено

по н. ч. х. д. № 485/2021 г. по описа на Районен съд – С., в частта с която на основание чл.190, ал.1 НПК частния тъжител ИВ. Б. Б. е осъден да заплати сума в размер на 600 /шест стотин/ лева на подсъдимата Р. И. С. за заплатено адвокатско възнаграждение по делото.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____